Îndemnuri despre moralitatea umană și buna cetățenie
Sfântul Anton

Republicat de pe : www.pigizois.gr

1. LOGICA EVVIVAȚIEI

Oamenii sunt numiți oameni raționali într-un sens greșit. Nu sunt oameni raționali cei care au învățat pur și simplu cuvintele și cărțile înțelepților antici, ci cei care au un suflet rațional și pot distinge între bine și rău și evită răul și lucrurile dăunătoare sufletului, iar pe cele care sunt bune și benefice sufletului, le dobândesc de bunăvoie prin studiu și le aplică cu multă mulțumire față de Dumnezeu. Numai aceștia ar trebui numiți oameni cu adevărat raționali.

2. OMUL ADEVĂRAT RAȚIONAL

Omul cu adevărat rațional are o singură râvnă: să fie convins și să-I fie pe plac Dumnezeului tuturor.

Numai în aceasta trebuie să-și educe sufletul, ca să-I fie plăcut lui Dumnezeu, mulțumindu-i pentru marea Lui providență și rânduială a tuturor lucrurilor, indiferent de ce i se întâmplă în viața sa.

Căci este nepotrivit să le mulțumim Doctorilor, care ne dau medicamente amare și neplăcute, pentru sănătatea trupurilor noastre și totuși să fim nerecunoscători față de Dumnezeu pentru lucrurile care ni se par neplăcute și dificile și să nu știm că totul se întâmplă așa cum trebuie și în interesul nostru, conform Providenței Sale.

Cunoașterea (voinței lui Dumnezeu) și credința în Dumnezeu sunt mântuirea și desăvârșirea sufletului.

3. CELE MAI MARI PUNCTELE NOASTRE PUTERI

Am primit de la Dumnezeu cumpătarea, îndelunga răbdare, sobrietatea, tăria, răbdarea și altele asemenea, ca puncte forte mari și virtuoase.

Acestea se opun, rezistă și ajută în toate acele dificultăți care vin de acolo (de la dușmanul advers - diavolul).

Dacă exersăm și avem aceste puteri la îndemână, atunci nimic nu ni se pare dificil, dureros sau insuportabil, pentru că reflectăm că totul este omenesc și este depășit de virtuțile (de mai sus) pe care le avem în noi.

Nu așa gândesc cei nebuni la minte. Căci nici măcar nu iau în considerare faptul că totul se întâmplă bine și așa cum se cuvine spre folosul nostru, pentru ca virtuțile noastre să strălucească pe deplin și să fim încoronați (răsplătiți) de Dumnezeu.

4. DORINȚA DE BANI
(Vei fi o persoană spirituală), atunci când consideri dobândirea banilor și folosirea lor din abundență ca o simplă imaginație și chiar pentru o perioadă scurtă de timp și când știi că o stare virtuoasă și plăcută lui Dumnezeu diferă mult de bogăție.

Când vei studia aceasta și, cu siguranță, o vei păstra în minte, nu vei suspina, nu te vei tângui și nu vei învinovăți pe nimeni, ci îi vei mulțumi lui Dumnezeu pentru toate, văzându-i pe cei mai răi decât tine bazându-se pe cuvinte și bani.

(Rețineți că banii) sunt cea mai rea pasiune a sufletului, la fel ca dorința, gloria și ignoranța.

5. CE FACE UN OM RAȚIONAL?
Omul rațional, examinându-se pe sine, testează ce lucruri sunt bune și benefice pentru el, ce sunt chestiuni ale sufletului și benefice și ce sunt străine sufletului. Astfel, el evită ceea ce dăunează sufletului, deoarece îi sunt străine și îl despart de nemurire.

6. SECRETUL FERICIRII VIAȚA MODERATĂ

Cu cât trăiește cineva mai modest, cu atât este mai fericit (binecuvântat), pentru că nu-i pasă de prea multe, de sclavi, de fermieri sau de achiziționarea de animale.

Pentru că atunci când ne agățăm de ele și mai târziu cădem în dificultățile care urmează, îl învinovățim pe Dumnezeu (ca și cauză).

Din această dorință arbitrară a noastră (avuția), moartea este adăpată și astfel rămânem pierduți în întunericul vieții păcătoase, incapabili să ne recunoaștem pe noi înșine.

7. VIRTUEA ESTE DIFICILĂ, DAR REALIZABILĂ

Nu trebuie să spunem că nu este posibil ca omul să dobândească o viață virtuoasă, ci doar că nu este ușor. Nici oamenilor de rând nu le este ușor să înțeleagă acest lucru. Cei care sunt pioși și au o minte iubitoare de Dumnezeu (care gândesc așa cum îi place lui Dumnezeu) participă la o viață virtuoasă. Căci mintea comună este lumească (gândește după voia omului) și schimbătoare, ceea ce oferă înțelesuri bune și rele, deoarece este influențată de lucrurile naturale și tinde spre materie.

În timp ce mintea iubitoare de Dumnezeu pedepsește răul pe care oamenii îl întruchipează de bunăvoie din lene.

8. CEI INEDUCAȚI

Analfabeții și inculții consideră cuvintele un lucru ridicol și nu vor să le asculte, pentru că li se verifică analfabetismul și vor ca toți să fie ca ei.

În același fel, cei care trăiesc și se comportă cu răutate au grijă (să demonstreze) că toți sunt mai răi decât ei, crezând că din mulțimea oamenilor răi vor realiza ceea ce este ireproșabil pentru ei înșiși.

Sufletul leneș (relaxat și leneș) (al lor) este întunecat de rău, care include promiscuitatea, mândria, lăcomia, mânia, trufia, crima, lăcomia, invidia, avariția, rapacitatea, durerea, falsitatea, plăcerea, lenea, tristețea, lașitatea,

boala, ura, acuzația, slăbiciunea, eroarea, ignoranța, înșelăciunea, uitarea de Dumnezeu.

Cu astfel de rele și cu altele asemenea este pedepsit sufletul nenorocit care se desparte de Dumnezeu.

9. CRITERII ALE VIRTUI

Cei care spun că vor să trăiască o viață virtuoasă, pioasă și glorioasă nu trebuie judecați după o morală falsă (comportament exterior), nici după o politică falsă, ci după propriile lor lucrări, cum ar fi meșterii, pictorii și sculptorii, deoarece acestea indică în mod pozitiv politica lor virtuoasă și iubitoare de Dumnezeu și după faptul dacă detestă toate plăcerile rele ca pe niște capcane (ceea ce indică în mod negativ politica lor virtuoasă).

10. OMUL BOGAT ȘI NOBIL

Cei care gândesc corect consideră că omul bogat și nobil este ghinionist atunci când îi lipsesc cultivarea minții și toate virtuțile vieții.

Așa cum (dimpotrivă) săracul și orice sclav sunt considerați fericiți, dacă sunt împodobiți cu disciplină (a sufletului) și cu virtute (a vieții).

Așa cum străinii rătăcesc pe străzi, așa sunt distruși și pierduți, rătăciți de pofte și de cei care nu dau dovadă de sârguință pentru o viață virtuoasă.

11. FĂCĂTORUL DE OM

Un făcător de oameni ar trebui numit cel care îi poate educa pe cei needucați, astfel încât să iubească lucrările cuvântului și ale învățăturii. În același fel, cei care îi reformează pe cei ce duc o viață nelegiuită și îi convertesc la o conduită virtuoasă și plăcută lui Dumnezeu ar trebui numiți făcători de oameni, întrucât ei îi modelează pe oameni.

Căci blândețea și cumpătarea sunt fericire și bună nădejde în sufletele oamenilor.

12. CUM ÎL SIMȚIM PE DUMNEZEU

Oamenii trebuie să se comporte cu adevărat în morala și conduita lor, așa cum merită. Căci atunci când se realizează acest lucru, lucrurile despre Dumnezeu sunt ușor de înțeles. Căci (atunci am înțeles că) oricine Îl respectă pe Dumnezeu din toată inima și credința sa, este pregătit de Dumnezeu să domine mânia și dorința. Căci cauzele oricărui rău (și, prin urmare, ale comportamentului rău) sunt dorința și mânia.

13. UMAN ȘI INUMAN

Un om este numit fie cel rațional, fie cel care tolerează (acceptă) să fie corectat. Incorigibilul este numit inuman, deoarece aceasta (incorigibilitatea) este o caracteristică a inumanilor. Este bine să eviți astfel de oameni. Căci cei care trăiesc cu răul nu au voie să fie niciodată trecuți printre nemuritori (oameni spirituali - răul este o stare materială, muritoare).

14. OMUL ȘI RAȚIUNEA

Ceea ce ne face vrednici să fim numiți oameni este faptul că avem adevărata rațiune prezentă în noi. Când ne lipsește rațiunea, atunci ne deosebim de animalele iraționale doar prin structura corpului și a vocii. Omul rațional să recunoască, așadar, că (datorită rațiunii sale, părții sale spirituale) este nemuritor și va urî (atunci) orice dorință obscenă, care devine cauza morții (spirituale) la oameni.

15. MANIFESTĂRI CU ADEVĂRAT UMANE

Așa cum fiecare artă modelează decorativ materialul pe care îl folosește și își demonstrează astfel virtutea, cum ar fi, de exemplu, cel care prelucrează lemnul sau altul cuprul și altul aurul și argintul, tot așa și noi, când auzim despre viața bună și despre comportamentul virtuos și plăcut lui Dumnezeu, trebuie să dezvăluim că suntem cu adevărat oameni, adică ființe cu suflet rațional (în dispoziția și reacțiile noastre) și nu numai în ceea ce privește formarea trupului. Sufletul cu adevărat rațional și iubitor de Dumnezeu știe imediat ce poziție să ia în toate aspectele vieții. Și Îl

imploră cu tandrețe pe Dumnezeu pentru milă și Îi mulțumește sincer pentru că tot avântul și intelectul său sunt spre Dumnezeu.

16. CĂTREA SUFLETULUI

Așa cum căpitanii conduc corabia cu înțelepciune, ca să nu o lovească de vreo stâncă sau de vreun recif, tot așa cei ce sunt plini de râvnă pentru o viață virtuoasă să se gândească cu atenție la ce să facă și la ce să se ferească. Și să considere că legile adevărate și divine le sunt de folos, ca să poată tăia gândurile rele ale sufletului.

17. CREȘTEREA SUFLETULUI

Așa cum căpitanii și călăreții își îndeplinesc călătoria cu grijă și sârguință, tot așa și cei care se preocupă de o viață dreaptă și virtuoasă trebuie să studieze și să aibă grijă să trăiască așa cum se cuvine și să-I fie plăcuți lui Dumnezeu. Căci cel ce voiește și a înțeles că poate (să facă aceasta) crezând, acela înaintează spre nestricăciune.

18. LIBERTATEA INTERIOARĂ

Considerați liberi nu pe cei care au avut norocul să fie liberi, ci pe cei care sunt liberi în viață și în moravuri (de patimi). Adică, conducătorii nu ar trebui numiți cu adevărat liberi atunci când sunt răi sau pofticioși, deoarece sunt robii pasiunilor materiale.

Libertatea și fericirea sunt (o chestiune interioară) sufletului, (este) puritatea autentică a sufletului și disprețul față de lucrurile trecătoare.

19. DEMONSTRAȚII BUNE

Amintește-ți mereu că este necesar să arăți neîncetat cine ești, dar cu o purtare bună și mai ales cu faptele tale. Căci în felul acesta și bolnavii găsesc doctori, nu prin cuvintele lor, ci prin faptele lor, și îi recunosc ca mântuitori și binefăcători.

20. CARACTERISTICI ALE UNUI SUFLET LOGIC ȘI VIRTUOS

Caracteristicile unui suflet logic și virtuos sunt privirea, mersul, vocea, râsul, locul pe care îl frecventează, oamenii cu care se asociază.

Toate acestea s-au schimbat complet (în sufletul virtuos) și au fost adaptate la ceea ce este mai decent. Căci mintea iubitoare de Dumnezeu a acestor suflete, asemenea unui paznic nerăbdător, exclude intrarea răului și a implicațiilor rușinoase (în fiecare astfel de caracteristică).

21. SUFLETUL ESTE LIBER ȘI AUTORITATE

Examinează ceea ce te preocupă și ia decizii verificate (despre atitudinea pe care o vei menține în toate). Căci conducătorii și despoții au putere doar asupra trupului și cu siguranță nu asupra sufletului. Acest principiu să fie al tău, provizoriu pentru totdeauna. Prin urmare, dacă ei ordonă crime sau orice lucru nepotrivit sau nedrept și dăunător sufletului, nu ar trebui să-i disciplinezi, chiar dacă ei torturează trupul. Căci Dumnezeu a creat sufletul liber și autonom, pentru a (decide) ce face, bine sau rău.

22. EVITAREA LUCRĂRILOR DEMONICE

Sufletul rațional caută cu sârguință să rămână liber de impas (răutate), de tifos (orgoliul oarb), aroganță (vanitate), înșelăciune, invidie, lăcomie și altele asemenea, care sunt lucrări ale demonilor sau ale voinței rele. Toate acestea sunt realizate cu mare grijă și studiu stăruitor, de către omul care își guvernează dorințele, astfel încât acestea să nu-l împingă spre plăceri vicioase.

23. CALEA SPRE DUMNEZEU

(Chiar și) cei care practică asceza puțin și nu perfect și sunt fericiți de pericole și nu au nevoie de păzitori. Și prin învingerea dorinței în orice, ei găsesc calea spre Dumnezeu ușor și fericit.

24. ASOCIERI

Oamenii raționali nu trebuie să acorde atenție multor asociații, ci celor benefice, care sunt îndrumate de voia lui Dumnezeu, deoarece în felul acesta oamenii înaintează din nou spre viață și lumina veșnică.

25. TREI ELEMENTE ALE UNEI VIEȚI TEOFILE

Cei care caută o viață virtuoasă și iubitoare de Dumnezeu trebuie să fie liberi de amăgire și de orice idee goală și falsă și trebuie să se ocupe cu sârguință de corectarea sănătoasă a vieții și opiniilor lor. Căci o minte iubitoare de Dumnezeu și neschimbată (stăruitoare în ea) este un element de înălțare și o cale către Dumnezeu.

26. CAUZA RĂULUI

Nu există niciun beneficiu în a învăța motivele (și cauzele lucrurilor), dacă conduita virtuoasă și plăcută lui Dumnezeu a sufletului lipsește (din această învățare). Cauza tuturor relelor este eroarea, înșelăciunea (cunoașterii goale) și ignoranța de Dumnezeu.

27. CUM SĂ DEVINI TEOFILI

Practicarea unei vieți bune (virtuoase) și sârguința sufletului creează oameni buni, iubiți de Dumnezeu. Căci cel ce-L caută pe Dumnezeu îl găsește, biruind pofta în toate privințele și nedepărtându-se de rugăciune. Numai El nu se teme de demoni (care detestă viața virtuoasă).

28. NEGLIJENȚA ȘI SPERANȚELE VIEȚII

Cei care sunt înșelați (și duși) de speranțele plăcerilor vieții, deși știu în toată profunzimea lor ce trebuie făcut pentru o viață evlavioasă, (și nu le aplică), ei suferă ceva similar cu cei care au cumpărat (medicamente și) instrumente medicale, dar nici nu știu, nici nu se preocupă să le folosească.

Așa că pentru păcatele pe care le-am săvârșit, nu ar trebui să dăm vina niciodată nici pe cauza lor, nici pe altcineva decât pe noi înșine. Căci dacă chiar acest suflet vrea să fie indiferent (duhovnicește, adică să neglijeze aplicarea vieții virtuoase), atunci nu poate fi invincibil.

29. CALEA DE A-L CUNOAȘTE PE DUMNEZEU

Cel ce nu știe să facă diferența între bine și rău nu are voie să judece binele și răul. Căci omul care îl cunoaște pe Dumnezeu este bun, iar dacă nu este bun, nu știe nimic și nici nu va învăța vreodată nimic. Căci bunătatea este o cale de a-L cunoaște pe Dumnezeu.

30. CONTROLUL ABSENȚILOR

Oameni buni și temători de Dumnezeu (iubiți de Dumnezeu) îi controlează pe oameni în legătură cu răul în persoană, cât timp sunt prezenți. Dacă nu sunt prezenți, nu îi vorbesc de rău. Dar nu permit nici măcar celor care încearcă să spună ceva (rău împotriva celor absenți) să facă acest lucru.

31. FĂRĂ ASPROȘIRE ÎN MANIERE

În timpul adunărilor sociale, evitați orice manieră aspră, căci este mai potrivit ca oamenii raționali să fie împodobiți cu rușine și sobrietate decât ca fecioarele. La urma urmei, mintea iubitoare de Dumnezeu este o lumină care luminează puternic sufletul din toate părțile, așa cum soarele luminează trupul.

32. VIRTUTEA ȘI BOGĂȚIA MATERIALĂ

În fiecare patimă mintală (problemă spirituală) care se acumulează în tine (și nu știi cum să o rezolvi), amintește-ți că cei cu mintea dreaptă și vor să-și pună problemele la locul lor și cu siguranță, nu socotesc dobândirea de bani (lucruri) pieritoare ca fiind dulce, ci păreri corecte și adevărate (asupra fiecărei probleme și mai ales asupra marilor probleme: destinul nostru pe pământ, răscumpărarea de păcat și mântuirea sufletului). Acestea îi fac fericiți. Căci bogăția este atât furată, cât și confiscată de cei mai puternici, și numai virtutea sufletului este o posesiune sigură și inviolabilă, care chiar și după moarte îi salvează pe cei care au dobândit-o. Când gândesc astfel, nu sunt fascinați de fanteziile bogăției și ale altor plăceri.

33. CEL CURĂȚAT CARE ÎI PLACE LUI DUMNEZEU

Cei nestatornici și needucați nu ar trebui să-l dezaprobe pe cel curățat. Curățatul este omul care Îi place lui Dumnezeu, cel care tace în mare parte sau vorbește despre lucruri puține și necesare și este plăcut lui Dumnezeu.

34. HRANĂ CARE ÎNDEMÂNEASCĂ SUFLETUL

Cei care urmăresc o stare virtuoasă și iubitoare de Dumnezeu au grijă de virtuțile sufletului, deoarece acestea sunt proprietatea lor și desfătarea lor veșnică. Se bucură de lucrurile vremelnice pe cât le este posibil și așa cum dă și voiește Dumnezeu, folosindu-le cu bucurie și mulțumind din toată inima, chiar dacă sunt cumpătate. Căci cu mâncăruri luxoase, trupurile sunt hrănite ca materiale. Dar sufletul este îndumnezeit prin cunoașterea (voinței) lui Dumnezeu și prin cumpătare, bunătate și binefacere, evlavie și blândețe.

35. DUMNEZEU ȘI CONDUCĂTORII

Cei puternici de pe pământ care îi obligă (pe alții) să încerce acțiuni nepotrivite și dăunătoare sufletului nu pot domina sufletul, care a fost creat prin propria sa voință liberă. Ei leagă trupul, dar nu și voința (dispoziția), de care omul rațional a fost numit stăpân de către Dumnezeu creator, care este mai puternic decât orice autoritate, necesitate și orice putere.

36. PIERDEREA BUNURILOR MATERIALE

Cei care consideră pierderea banilor sau a copiilor sau a sclavilor sau a oricărei alte existențe (persoană sau lucru) ca fiind o nenorocire, ar trebui să știe că, în primul rând, ar trebui să se mulțumească cu ceea ce le este dat de Dumnezeu. Iar când este necesar să le înapoieze, ar trebui să o facă de bunăvoie și cu recunoștință, fără să se plângă deloc de privațiunea lor sau, mai degrabă, de restituirea lor. Căci, după ce au folosit lucruri care nu sunt ale lor, le-au înapoiat din nou.

37. OPINIA LIBERA NU ESTE DE VÂNZARE

Este datoria unui om bun să nu vândă opinia liberă, urmărind să primească bani, chiar dacă se întâmplă să fie foarte mulți, orice i se oferă. Căci lucrurile vieții sunt ca un vis, iar fanteziile bogăției sunt vagi (nu știi unde vor ajunge) și de scurtă durată.

38. STRĂLUCIREA UNUI CETĂȚENI VIRTUOS

Oamenii adevărați să se străduiască să se comporte într-un mod vrednic de Dumnezeu și virtuos, astfel încât viața lor virtuoasă să strălucească printre ceilalți oameni, așa cum își pun o mică fâșie de purpură pe părțile albe ale hainelor lor pentru împodobire, astfel încât să strălucească

distinct și să fie recunoscute, căci în acest fel îngrijesc mai sigur virtuțile sufletului.

39. REZISTENȚA ÎMPOTRIVA PATIMILOR

Oamenii înțelepți ar trebui să examineze bine tăria și formarea virtuții mintale care există în ei și astfel să se pregătească să reziste patimilor care apar, conform tăriei (morale și spirituale) care există în ei înșiși, dăruită lor de la natură de către Dumnezeu.
Tăria care se opune frumuseții și oricărei dorințe dăunătoare sufletului este cumpătarea față de muncă și sărăcie, îngăduința față de batjocură și mânie, necumpătarea și cele asemenea.

40. CUM SE DOBÂNDEȘTE ÎNȚELEPCIUNEA

Este de neconceput ca cineva să devină brusc bun și înțelept, dar (este posibil) prin studiu anevoios, cooperare și asociere și prin experiență, timp și exercițiu și dorința de fapte bune. (Rodul pe care îl dă) omul bun și iubitor de Dumnezeu, care Îl cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu, (este acela că) nu încetează să facă din belșug întotdeauna ceea ce Îi place lui Dumnezeu. Dar astfel de oameni se găsesc rareori.

41. EDUCAREA CELOR SIMPLI

Cei mai simpli oameni nu ar trebui să dispere și să neglijeze complet starea iubitoare de Dumnezeu și virtuoasă și să o disprețuiască, considerând-o imposibilă și de neînțeles pentru ei. Ci ar trebui să studieze cât mai mult posibil și să arate sârguință pentru sinele lor (mintal). Căci, chiar dacă nu pot dobândi complet, conform virtuții lor, mântuirea, totuși, prin studiu și dorință (după aceasta), fie vor deveni mai buni, fie nu vor deveni mai răi, ceea ce nu este mic folos pentru suflet.

42. OAMENI RAȚIONALI ȘI IMPOSIBILI

Omul, în partea sa rațională, este legat de puterea inefabilă și divină, iar în partea sa fizică este înrudit cu animalele. Totuși, câțiva, care sunt oameni perfecți și raționali, se străduiesc cu seriozitate să aibă atât opinia, cât și relația (de mai sus) cu Dumnezeu și Mântuitorul. Și aceasta o arată prin faptele și conduita lor virtuoasă.

Însă majoritatea oamenilor, cei nebuni cu mintea, după ce au părăsit acea înfiere divină și nemuritoare, se îndreaptă acum spre înrudirea moartă și nefericită și de scurtă durată a trupului (înrudirea trupească cu animalele), îngrijindu-se de trup, asemenea unor animale fără rațiune, înflăcărate de plăceri, și astfel se despart de Dumnezeu și târăsc sufletul din ceruri, jos în abis, datorită dorințelor sale (inferioare).

43. SURSĂ DE BUNURI

Omul rațional, atâta timp cât își amintește de esența și afinitatea sa cu divinul, nu va iubi niciodată nimic pământesc sau umil, ci își are mintea îndreptată spre lucrurile cerești și veșnice.

El știe, de asemenea, că voia lui Dumnezeu este ca omul să fie mântuit, deoarece aceasta (voia lui Dumnezeu) este cauza a tot binele și izvorul bunurilor veșnice pentru oameni.

44. ASOCIERII RELE

Când găsești pe cineva care se ceartă și se opune adevărului și (lucrurilor) evidente, încetează să te certi și pleacă, depărtează-te de el, întrucât mintea lui s-a încremenit (nu simte).

Căci, așa cum vinurile bune sunt stricate de apa stricată, tot așa și cei virtuoși, în faptă și în părere, sunt corupți (distruși) de tovărășia rea.

45. NEGLIJENȚA ESTE UN OBSTACOL ÎN CĂTRE MÂNTUIRE

Dacă depunem toate eforturile și plănuim totul pentru a evita moartea trupească, cu atât mai mult ar trebui să studiem cum să evităm moartea spirituală, căci pentru oricine vrea să se mântuiască, nu există alt obstacol decât neglijența și lenea sufletului.

46. MOARTEA LOGICĂ

Cei cărora le este greu să înțeleagă interesele și vorbirea corectă sunt considerați răi. Cei care, deși înțeleg adevărul, totuși fără rușine (se îndoiesc de el și chiar) argumentează, rațiunea lor a devenit moartă, calea

lor a devenit bestială (se comportă ca niște fiare) și nu-L cunosc pe Dumnezeu, nici sufletul lor nu este luminat.

47. CREATORUL ȘI CREATURILE

Dumnezeu a creat specia animală prin cuvântul Său, pentru nevoi succesive, unele pentru hrană și altele cu scopul de a sluji (omului).

El l-a creat pe om ca spectator al tuturor acestora și al lucrărilor lor și ca interpret recunoscător (adică, directorul și interpretul lor).

Să fie oamenii deci atenți, ca să nu moară fără să-L vadă și fără să-L înțeleagă pe Dumnezeu și lucrările Sale, precum fiarele sălbatice.

Omul trebuie să știe că Dumnezeu este capabil să facă toate lucrurile. Nimic nu I se opune, pentru că El este capabil să facă toate lucrurile și a creat tot ce vrea din nimic și o face cu cuvântul Său pentru mântuirea omenirii.

48. CELE CEREȘTI ȘI PĂMÂNTEȘTI

Cele cerești sunt nemuritoare, datorită bunătății care există în ele, în timp ce cele pământești au devenit muritoare, deoarece există în ele răul arbitrar, care îi prinde pe cei nebuni din lenea și ignoranța (voită) a lui Dumnezeu (agnosia).

49. MOARTEA ȘI NEMURIREA

Moartea, atunci când este înțeleasă (bine), este nemurire pentru oameni, dar atunci când nu o înțeleg (sensul ei spiritual), este pentru acești nebuni moartea. Această moarte (cea fizică) nu este de temut, ci pierderea sufletului, care constă în ignorarea lui Dumnezeu. Aceasta este cu adevărat cumplită pentru suflet (ignoranța lui Dumnezeu).

50. PATIMIREA RĂULUI MATERIALĂ

Răul este o patimă materială. Prin urmare, nu poate exista un corp fără rău. Totuși, sufletul rațional, când acest intelect scutură greutatea

materiei, care este rea, și ca și cum ar respira dintr-o astfel de greutate, își ridică mintea în sus, Îl cunoaște pe Dumnezeul tuturor și observă trupul ca pe un dușman și un adversar, neascultându-l. Astfel, sufletul este în cele din urmă încoronat de Dumnezeu, pentru că a biruit patimile răului și ale materiei.

51. RĂUL ÎNROBIE

Răul, atunci când este cunoscut de suflet, este urât ca o bestie oribilă. Dar când (natura sa) este ignorată, este iubit de cel care îl ignoră. Îl ține captiv și îl trage ca pe un sclav, iubitul său. Iar cel nefericit și nenorocit nu-și vede propriul interes și nici nu-l simte, ci crede că este împodobit de rău și se bucură.

52. SUFLETUL PUR - SUFLETUL RĂU

Sufletul curat, pentru că este bun, este luminat și luminat de Dumnezeu și atunci mintea gândește lucruri bune și dă naștere la cuvinte iubitoare de Dumnezeu.

Dar când sufletul, prin răutate, se rostogolește în mocirlă, pentru că Dumnezeu se îndepărtează de el, sau mai degrabă pentru că sufletul se desparte de Dumnezeu, atunci demonii cei răi, după ce se înfig în minte, șoptesc sufletului faptele nesfinte (impure), adulterele, crimele, răpirile, sacrilegiile și cele asemenea, care sunt lucrările demonilor.

53. CUNOAȘTEREA LUI DUMNEZEU - IGNORANȚA LUI DUMNEZEU

Cei care Îl cunosc pe Dumnezeu sunt plini de gânduri bune despre toate problemele și, dorind lucrurile cerești, disprețuiesc lucrurile pământești.

Multora nu le plac, și nici multora nu le plac. De aceea nu sunt doar urâți, ci și ridiculizați de mulți proști.

Ei îndură toate suferințele sărăciei, pentru că știu că ceea ce multora li se pare rău este bine pentru ei. (Și aceasta) pentru că cine înțelege lucrurile cerești crede în Dumnezeu, pentru că știe că toate lucrurile sunt creații ale voinței Sale.

Dar cel care nu simte (lucrurile cereşti), nu crede niciodată că lumea este lucrarea lui Dumnezeu şi că a fost făcută pentru mântuirea omului. (Ei nu îşi dau seama că tratarea spirituală a sărăciei, de exemplu, dar şi a oricărei greutăţi, contribuie la mântuirea noastră).

54. DUMNEZEU ESTE INVIZIBIL, DAR ŞI VIZIBIL

Cei plini de răutate şi îmbătaţi de ignoranţă nu-L cunosc pe Dumnezeu şi nici nu sunt treji spiritual. Dar Dumnezeu este inteligibil şi, deşi nu este vizibil, este totuşi evident în lucrurile vizibile, precum sufletul în trup. Şi dacă trupul este imposibil să existe fără suflet, tot aşa tot ceea ce vedem şi existăm este imposibil să existe fără Dumnezeu.

55. DE CE S-A NĂSCUT OMUL

- De ce s-a născut omul?

- (A fost făcută) pentru ca el să poată înţelege lucrările lui Dumnezeu şi astfel să-L vadă şi să-L slăvească, pentru că le-a creat pentru om.

Iar mintea (înţelepciunea) care este foarte dragă lui Dumnezeu, este un bun nevăzut, care este dăruit de Dumnezeu celor vrednici, prin purtare bună.

56. LIBERTATEA - DOMINAREA TRUPULUI

Liber este cel care nu este rob al plăcerilor, ci stăpâneşte trupul, cu înţelepciune şi sobrietate, şi se mulţumeşte, cu multă recunoştinţă, cu ceea ce îi este dăruit de Dumnezeu, chiar dacă se întâmplă să fie foarte modest.

Căci, dacă mintea iubitoare de Dumnezeu şi sufletul se înţeleg, tot trupul este în pace, chiar dacă nu vrea; căci atunci când sufletul vrea, se stinge orice răzvrătire trupească.

57. AVANTAJ

Cei care nu iubesc ceea ce au pentru existența lor, ci își doresc mai mult, se înrobesc pasiunilor, care tulbură sufletul și îi impun gânduri și fantezii că ceea ce au este rău.

Și așa cum hainele cusute prea lejer împiedică alergătorii să alerge, tot așa pofta de bogăție excesivă nu permite sufletelor nici să se lupte, nici să fie mântuite.

58. SPEȚEȘTEREA VIEȚII

O închisoare și o pedeapsă pentru oricine este să rămână în ceva împotriva voinței sale și fără consimțământul său. Așadar, mulțumește-te cu ceea ce ai, ca să nu te pedepsești singur, fără să-ți dai seama, din cauza ingratitudinei.

Există o singură modalitate de a face asta: disprețul față de ființele vii.

59. SIMȚUL LOGIC AL VEDERII SUFLETULUI

Așa cum Dumnezeu ne-a dat vederea, ca să putem recunoaște ce vedem, ce este alb și ce este negru, tot așa Dumnezeu ne-a dat și rațiunea, ca să putem distinge ce este benefic sufletului.

Totuși, atunci când dorința este menținută independentă de rațiune, ea dă naștere la plăcere și nu permite sufletului să fie mântuit sau unit cu Dumnezeu.

60. PĂCATELE DE VOINȚĂ

Păcatele nu sunt cele făcute de fire, ci relele care se cuibăresc în voință. A mânca nu este un păcat, ci a mânca fără plăcere, fără modestie și fără înfrânare. (Căci mâncarea) are scopul de a menține trupul în viață, dar fără vreun plan rău.

Nici nu este păcat să privești cu puritate, ci să privești cu invidie, mândrie și nesățiozitate (cu o privire răutăcioasă).

De asemenea (este un păcat) să nu asculți în pace, ci cu mânie.

(Este păcat) de asemenea să nu-ți înfrânezi limba în mulțumiri și rugăciuni, ci (s-o lași nestăvilită) în acuzații.

Mai mult (este păcat) să nu lucrezi cu mâinile tale pentru milostenie, ci pentru ucidere și jaf.

Astfel, fiecare parte a trupului păcătuiește atunci când, împotriva voinței lui Dumnezeu, face de bunăvoie fapte rele în loc de bine.

61. CERTITUDINE ȘI PROVIDENȚĂ DIVINĂ

Dacă ai vreo îndoială că fiecare acțiune este urmărită de sus de Dumnezeu, examinează-te (pe tine însuți) și vei vedea că tu, care ești om și pământ, poți examina și înțelege multe și diverse lucruri în același timp.

Cu cât mai mult Dumnezeu, care vede totul ca un bob de mușt ar. El, care dă viață tuturor lucrurilor și le hrănește după cum vrea El?

62. ÎNGEREL PĂZĂTOR

Când închizi ușile casei tale și rămâi singur, să știi că îngerul rânduit pentru fiecare persoană de Dumnezeu este prezent cu tine, pe care grecii îl numesc demon personal (daimonion personal).

El, care este nedormit și neprihănit (nimeni nu-l poate înșela), stă mereu cu tine, vede totul și nu este împiedicat de întuneric.

Împreună cu el, știa că și Dumnezeu există în orice loc. Căci nu există loc sau materie în care Dumnezeu să nu fie, deoarece El este mai mare decât toate și deasupra tuturor și cuprinde totul în mâna Sa.

63. SLAVEȘTI-I DUMNEZEU FĂRĂ ÎNDOIAL

Dacă soldații rămân loiali Cezarului, pentru că el le oferă hrană, cu cât mai mult ar trebui să ne străduim să aducem mulțumiri neîncetate cu guri nestinse și să-I fim plăcuți lui Dumnezeu, care a creat totul pentru om?

64. ROADELE OMULUI

Recunoștința față de Dumnezeu și buna purtare sunt roadele omului, plăcute lui Dumnezeu.

Roadele pământului nu se coc într-o oră, ci cu timpul, cu ploi și hărnicie. Tot așa, roadele oamenilor se fac strălucitoare prin viața ascetică și studiu, cu timp și stăruință, cu cumpătare și răbdare.

Dacă prin aceste lucruri te arăți unora evlavios (cuvios și temător de Dumnezeu), nu crede în tine însuți, cât timp ești încă în trup, și nu socoti că vreunul din ale tale este plăcut lui Dumnezeu, căci trebuie să știi că nu este ușor pentru un om să rămână fără păcat până la sfârșit.

65. FOLOSIREA CUVÂNTULUI

Nimic în om nu este mai prețios decât rațiunea (logica). Atât de puternică este rațiunea, încât cu rațiune și mulțumire Îl închinăm pe Dumnezeu.

Dacă folosim cuvinte inutile sau defăimătoare, ne condamnăm sufletul. Prin urmare, a folosi în mod arbitrar cuvinte sau fapte rele și a atribui altora sau propriei firi cauza a ceea ce păcătuiește cineva, aceasta este lucrarea unei persoane nesimțite (care nu simte că este condamnată, chiar dacă are motiv).

66. ESENȚA ȘI TRATAMENTUL PATIMILOR MINTEȘTI

Dacă avem grijă să tratăm patimile trupului, pentru că altfel vom fi râși de noi cunoscuții, este cu atât mai necesar să ne grăbim să tratăm patimile sufletului, pentru că vom fi judecați în fața lui Dumnezeu, ca să nu ne găsim (acolo) nevrednici sau râși de noi.

Avem liber arbitru și, prin urmare, atunci când dorim fapte rele, nu le putem urmări, atâta timp cât vrem. Putem și stă în puterea noastră să trăim așa cum Îi place lui Dumnezeu și nimeni nu ne poate obliga vreodată să facem ceva rău împotriva voinței noastre. Căci, străduindu-ne astfel, vom deveni vrednici de Dumnezeu și vom trăi ca îngerii în rai.

67. AUTOAUTORITATE ȘI PATIMI

Dacă vrei, devii rob al patimilor, dacă vrei, rămâi liber și nu vei ceda patimilor, pentru că Dumnezeu te-a creat cu autoritate de sine.

Cine biruiește patimile firii pământești (prin bună stăpânire de sine) este încoronat cu nestricăciune.

Desigur, dacă n-ar exista patimi, n-ar exista nici virtuți, nici cununi, care sunt dăruite de Dumnezeu oamenilor care sunt vrednici (de o cunună).

68. ORBIRE MINTALĂ

Cei care nu văd (că acesta este) adevăratul lor interes, deși cunosc binele, sunt orbi mintal, iar distincția (dintre bine și rău) a devenit complet insensibilă în ei.

Așadar, nu ar trebui să fim atenți la mentalitatea lor, și asta pentru a nu cădea neapărat în aceeași capcană, fără să știm, precum orbii (ca să nu ne denaturăm mental).

69. MÂNIE PE CEI CARE GREȘESC

Nu ar trebui să ne mâniem pe cei care păcătuiesc, chiar dacă ceea ce fac este o crimă vrednică de pedeapsă. Dar avem datoria față de cei vinovați, din motive de dreptate mai presus de toate, să-i facem să se pocăiască și să fie pedepsiți, dacă este necesar, fie prin aplicarea pedepsei asupra lor înșiși, fie prin intermediul altora. Dar nu este necesar să ne mâniem sau să fim mânioși. Căci mânia duce la acte de pedeapsă doar din pasiune și nu cu judecată (dreaptă) și conform legii.

Dar nici măcar nu ar trebui să-i admitem pe cei care arată milă dincolo de ceea ce este cuvenit.

Așadar, pentru acest bine și pentru dreptate, cei răi trebuie pedepsiți și nu de pasiunea înnăscută a mâniei din noi.

70. NUMAI SUFLETUL ESTE BOGĂȚIE

Doar bunurile sufletului sunt sigure și inviolabile. Și acestea sunt o conduită virtuoasă plăcută lui Dumnezeu, precum și cunoașterea și practicarea faptelor bune.

Pentru că bogăția este o călăuză orbă și un sfătuitor nesăbuit și distruge sufletul „nesimțitor” al celui care folosește rău și blând bogăția.

71. BOGĂȚIA ESTE PERISABILĂ

Oamenii fie nu ar trebui să dobândească nimic în exces, fie, dacă au, ar trebui să știe cu toată certitudinea că toate ființele vii sunt prin natura lor perisabile și ușor de pierdut sau sunt de aruncat și stricat. Prin urmare, oamenii (care au exces) nu ar trebui să fie indiferenți față de aceste fapte (față de această realitate).

72. RĂBDARE ÎN DUREREA CORPORALĂ

Știi că durerea fizică este o proprietate naturală a corpului, care este perisabilă și materială.

De aceea, sufletul antrenat ar trebui să arate cu bucurie rezistență și răbdare în patimile trupești și să nu-L învinovățească pe Dumnezeu pentru că face trupul (dureros).

73. SPORTURI PENTRU MÂNTUIRE

Cei care concurează în cursa olimpică nu sunt încoronați pentru că au învins pe unul sau pe altul sau chiar pe un al treilea, ci atunci când i-au învins pe toți cei care concurează cu ei.

Așadar, oricine vrea să fie încoronat de Dumnezeu trebuie să-și antreneze sufletul pentru a deveni un atlet spiritual înțelept (prudent și chibzuit). Nu numai în ceea ce privește lucrurile fizice, ci și în ceea ce privește câștigurile financiare, cum ar fi jaful și invidia, mâncarea, slava deșartă, insultele și uciderile și orice alte (patimi) de acest fel ar exista.

74. SCOPUL STATULUI CREȘTIN

Să nu urmărim o stare bună și iubitoare de Dumnezeu pentru laude omenești, ci pentru mântuirea sufletului să preferăm o viață virtuoasă. Căci moartea este înaintea ochilor noștri în fiecare zi și o vedem. Lucrurile omenești sunt, la urma urmei, nevăzute.

75. PRIMA VIRTUE ȘI PRIMA PATIMIUNE

Stă în puterea noastră să trăim cu sobrietate (adică cu prudență și cu o minte limpede). A ne îmbogăți nu stă în puterea noastră.

Deci, care dintre cele două ar trebui să facem? Ar trebui să ne condamnăm sufletele la o fantezie efemeră a bogăției, pe care nu avem puterea să o dobândim?

(Bineînțeles că nu.) Dar (atunci, este permis măcar) să dorești (pur și simplu) bogăție?

- O! Cât de prostește alergăm (alerg mințile noastre), pentru că ignorăm că înaintea oricărei virtuți vine smerenia, așa cum înaintea tuturor patimilor vine lăcomia (lăcomia, nesațialitatea) și pofta de lucruri biotice (carnale sau materiale sau lumești).

76. NECARORILE FIZICE SUNT ARME ALE VIRTUȚII.

Oamenii raționali trebuie să-și amintească în permanență că, dacă tolerăm munci mici și de scurtă durată în viața noastră, noi, oamenii, ne vom

bucura de cea mai mare plăcere și de hrană veșnică (încântare spirituală) după moarte.

Așadar, cel ce se luptă cu patimile și vrea să fie încoronat de Dumnezeu, dacă cade (este învins), să nu-și piardă curajul și să rămână căzut în disperare (pentru mântuirea sa). Ci, după ce se ridică, să se lupte din nou și să aibă grijă (să biruiască pentru a fi) încoronat (să fie răsplătit). Până la ultima suflare, să se ridice neîncetat din căderea care i se va întâmpla. Căci ostenelile trupești sunt arme (pentru urmărirea) virtuților și astfel devin mântuitoare pentru suflet.

77. MORTALITATEA ÎN CE PRIVIRE LA VIAȚĂ

Împrejurările vieții creează oameni și atleți, cei vrednici să fie încoronați de Dumnezeu. Prin urmare, cu viața lor, ei trebuie să ucidă mădularele trupului pentru toată viața. Căci morții nu vor avea niciodată grijă de nimic din viață.

78. SUFLETUL NEÎNCĂZĂTOR ÎN LUPTE

Sufletul rațional și străduitor nu ar trebui să se micșoreze la început și să se înfioare în fața pasiunilor care îl găsesc, ca nu cumva să devină de râs din cauza lașității. Căci atunci când sufletul este agitat de fantezii private, (le pierde și) scapă de la conduita corectă.

Pe calea spre bunurile veșnice, după cum se știe, înaintează virtuțile spirituale, în timp ce cauzele iadului (pedepsele spirituale și juste) sunt viciile arbitrare ale oamenilor.

79. CELE 5 SIMȚURI ȘI CELE 4 PATIMI SUNT ÎNVINSE DE ÎNȚELEPCIUNE

Omul rațional (spiritual) este combătut de simțurile raționale existente în el cu patimile sufletului.
Și există cinci simțuri ale trupului: văzul, mirosul, auzul, gustul și pipăitul. Prin aceste cinci simțuri, cedând propriilor sale patru patimi, sufletul nenorocit este capturat de ele. Cele patru patimi ale sufletului sunt deșertăciunea, bucuria, mânia și lașitatea.

Totuși, atunci când, cu înțelepciune și calcul (gândire-meditație) și prin strategii eficiente, o persoană domină și învinge pasiunile, (atunci) ea nu mai este în război, ci este împăcată mintal și este încoronată victorioasă de Dumnezeu.

80. MOARTEA ȘI FAPTELE BUNE - PILDA HANULUI

Dintre cei care stau în hanuri, unii iau paturi. Dar alții, care nu au paturi, ci dorm pe jos, totuși sforăie la fel ca cei care dorm în paturi. Și după ce așteaptă să treacă întunericul nopții, părăsesc paturile hanului în zori și ies cu toții împreună, cărând doar propriile lucruri.

Tot așa, toți cei care vin în viață, atât cei care au trăit cu cumpătare, cât și cei care au trăit în glorie și bogăție, pleacă din viață ca dintr-un han, fără să ducă cu ei nimic din blândețea vieții și a bogăției, în afară de faptele lor, fie bune, fie rele, pe care le-au făcut ei înșiși în viața lor.

81. EXERCITAREA AUTORITĂȚII CU PROCES

Când deții o autoritate superioară (ești conducător sau comandant), nu amenința niciodată pe nimeni cu moartea atât de superficial, știind că și tu ești supus morții prin natura ta și că sufletul, asemenea ultimei haine, este dezbrăcat de trup.

Știind bine aceasta, exercitați-vă (stăpânirea voastră) cu blândețe și făcând bine, mulțumind totdeauna lui Dumnezeu. Căci cine nu are milă (de aproapele său) nu are virtute în sine.

82. MOARTEA

Evadarea de la moarte este imposibilă și inevitabilă.

Știind aceasta, oamenii cu adevărat raționali și instruiți în virtuți și rațiune iubitoare de Dumnezeu, acceptă moartea fără suspine, frică și tânguire, pentru că își amintesc că moartea este necesară și (implică) eliberarea de toate relele vieții.

83. A-i compătimi pe cei indiferenți

Cei care uită afirmațiile bune și plăcute lui Dumnezeu și nu acceptă învățăturile corecte și iubitoare de Dumnezeu, nu trebuie să-i urâm, ci mai degrabă ar trebui să avem milă de ei, ca fiind slabi în discernământ și orbi în inimă și minte. Căci, din moment ce au acceptat răul ca bine, pier din ignoranță și nu-L cunosc pe Dumnezeu, cei nenorociți și nebuni în duh.

84. MULȚI NU ÎNȚELEG EVVIVAȚI SĂ LE GĂSIȚI MULȚI NU ÎNȚELEGEȚI EVITAȚI SĂ LE GĂSIȚI MULȚI CU EVVIVAȚI SĂ VORBI ...

85. SUFLET ȘI TRUP

Sufletul simpatizează cu trupul (când acesta suferă), dar trupul nu simpatizează cu sufletul. De exemplu, atunci când trupul este tăiat, sufletul simpatizează și el, iar când trupul este puternic și sănătos, patimile sufletului sunt mulțumite de el. Pe când atunci când sufletul gândește, nu se gândește deloc la trup, ci rămâne lăsat de capul său.

Căci intelectul este o patimă a sufletului, la fel ca ignoranța, mândria, necredința, lăcomia, ura, invidia, mânia, zgârcenia, vanitatea, onoarea, discordia și simțul binelui. Căci toate acestea sunt acționate de suflet.

86. CONDAMNAREA ȘI AUTOCRITICA

Din moment ce vorbești serios despre Dumnezeu, fii pios, fără invidie, bun, sobru, blând, darnic după puterea ta, sociabil, necontroversat și altele asemenea. Căci aceasta este averea inviolabilă a sufletului, să-I placi lui Dumnezeu prin astfel de fapte și să nu judeci pe nimeni și să nu spui despre nimeni că este rău și a păcătuit. Dar este mai bine să discutăm despre propriile noastre rele și să examinăm în noi înșine propria noastră stare, dacă este plăcută lui Dumnezeu. Căci ce ne pasă nouă dacă altul este rău?

87. SEMN AL UNUI SUFLET MÂNTUIT
Omul adevărat caută să fie pios. Și pios este cel care nu dorește (lucruri) străine. Toate lucrurile create sunt străine omului.

De aceea, el disprețuiește toate (acestea), pentru că este chipul lui Dumnezeu. Omul devine chipul lui Dumnezeu atunci când se comportă corect și într-un mod care Îi place lui Dumnezeu. Mai mult, nici acest lucru nu este posibil dacă omul nu părăsește lucrurile vieții. Într-adevăr, cel care are o minte iubitoare de Dumnezeu știe că tot folosul duhovnicesc și toată evlavia vin din aceasta (din ridicarea sufletului deasupra lucrurilor vieții).

(De asemenea) persoana iubitoare de Dumnezeu nu învinovățește pe nimeni altcineva pentru păcatele pe care le săvârșește, iar acesta este un semn al unui suflet care vrea să fie mântuit.

88. BOGĂȚIA MATERIALĂ
Cei care caută dobândirea temporară a bogăției materiale prin mijloace violente și iubesc cu poftă lucrările răului, în timp ce ignoră moartea și pierderea sufletului lor și nu au niciun scop, pe nenorociți, interesul lor (spiritual), nu iau în considerare ceea ce suferă oamenii din cauza răului după moarte.

89. DUMNEZEU ESTE CAUZA RĂULUI
Răul este o pasiune a materiei (materiale). Dumnezeu nu este cauza răului, dar El a dat oamenilor din abundență cunoaștere și știință și capacitatea de a distinge binele de rău, precum și autodeterminare.

Ceea ce dă naștere pasiunilor răului este neglijența și lenea oamenilor. Căci Dumnezeu este cu totul fără cauză.

Mai mult, demonii au devenit răi prin propria lor voință (alegere), așa cum fac majoritatea oamenilor.

90. CONDUCTA LUI EUSEV

Cine trăiește cu evlavie nu permite răului să intre pe ascuns în suflet, iar când răul lipsește nu există nici pericol, nici vătămare pentru suflet.

Nici demonul teribil, nici destinul nu-i stăpânesc pe cei pioși. Căci Dumnezeu îi mântuiește de rău și, protejați, trăiesc ca niște zei (trăiesc o viață divină).

Și dacă cineva laudă un astfel de om, (nu acceptă lauda și) râde în sinea lui de cei care îl laudă. Dacă cineva îl acuză, el nu le cere scuze acuzatorilor săi și nici nu se indignează de ceea ce se spune împotriva lui.

91. CUM SĂ EVITĂM RĂUL

Răul urmează firii, așa cum otrava urmează cuprului și țărâna urmează trupului. Dar nici fierarul de aramă nu a făcut otrava (rugina), nici părinții (care i-au dat naștere) nu au făcut țărâna. Așadar, nici Dumnezeu nu a făcut răul, ci El i-a dat omului cunoștință și discernământ, pentru ca acesta să se ferească de rău, știind că este vătămat de acesta și pedepsit.

Așadar, ia aminte să nu vezi pe nimeni bucurându-se de putere și bogăție și să-i dorești binele, căci demonul ți-a înșelat mintea. Ci adu imediat moartea înaintea ochilor tăi și nu poftește niciodată vreun rău sau lucru material.

92. VIAȚA - NEMURIREA ȘI CONSECINȚE PRACTICE

Dumnezeul nostru a acordat nemurirea ființelor cerești (spirituale). El a făcut ființele pământești schimbătoare. El a dat viață și mișcare universului. Toate acestea pentru om.

Așadar, nu te lăsa fascinat de imaginația biotică a demonului, care supune sufletului amintiri rele, ci amintește-ți imediat de bunurile cerești și spune-ți: Dacă vreau, depinde de mine să biruiesc și această luptă a patimii. Dar nu voi birui dacă vreau să-mi satisfac propria poftă.

Așadar, luptă-te și tu, care îți poate mântui sufletul.

93. VIAȚĂ ȘI MOARTE

Viața este unirea și conexiunea minții, sufletului și trupului. Moartea nu este pierderea (dispariția) celor (celor trei) care au fost uniți, ci dizolvarea uniunii lor.

94. LUCRĂRI ALE LUI TEOFILU NOU

Nous-ul (înțelepciunea) nu este un suflet, ci un dar al lui Dumnezeu, care mântuiește sufletul. Și această minte, care este plăcută lui Dumnezeu, precede și sfătuiește sufletul:

Să disprețuiești cele trecătoare, materiale și perisabile,

Să te îndrăgostești de bunuri eterne, nepieritoare și intangibile și

A umbla fizic ca un om, înțelegând și luând în considerare toate (chestiunile) cerești și legate de Dumnezeu.

Astfel, mintea iubitoare de Dumnezeu devine binefăcătoare și mântuitoare a sufletului omenesc.

95. DUREREA TRUPULUI, MÂNTUIREA SUFLETULUI

Când sufletul este asimilat și subordonat trupului, este imediat întunecat de tristețe și plăcere și se pierde, deoarece atât tristețea, cât și plăcerea sunt exact ca sucurile trupului.

Dar mintea iubitoare de Dumnezeu, făcând contrariul, are milă de trup și mântuiește sufletul, asemenea unui doctor care taie sau arde trupurile.

96. SUFLET FĂRĂ FRIȘ

Acele suflete care nu sunt călăuzite de rațiune și nu sunt guvernate de minte, pentru a suprima, domina și guverna pasiunile (emoțiile), adică tristețea și plăcerea, aceste suflete pier precum animalele fără cai, deoarece rațiunea este dusă de pasiuni, precum conducătorul de car care este învins de caii săi.

97. BOALA IGNORANȚEI DE DUMNEZEU
Cea mai mare boală a sufletului și distrugerea și ruina este necunoașterea lui Dumnezeu, care a creat totul pentru om și i-a dat minte și rațiune, cu care, zburând în sus, se unește cu Dumnezeu, înțelegându-L și slăvindu-L pe Dumnezeu.

98. DUMNEZEU ESTE SLĂVIT DE CEI CARE LUCREAZĂ BINELE
Sufletul este în trup, în suflet este mintea și în minte este cuvântul.

(Când) prin acestea, Dumnezeu este perceput și glorificat, El nemurește sufletul, acordându-i nestricăciune și bucurie spirituală veșnică, deoarece Dumnezeu a acordat tuturor poemelor existența numai prin bunătatea (Sa).

99. AUTOAUTORITATEA OMULUI PRIN MÂNTUIRE
Dumnezeu, care l-a făcut pe om să-și conducă propriile gânduri și decizii (autoexusion), pentru că (Dumnezeu) nu invidiază, ci este bun (kalos), i-a dat omului și puterea, dacă vrea, să devină plăcut lui Dumnezeu.

O persoană nu devine plăcută lui Dumnezeu atunci când nu are rău în ea.

Și dacă oamenii laudă faptele bune și virtuțile unui suflet drept și iubit de Dumnezeu (teofil) și blamează faptele rele și rușinoase, cu atât mai mult o face Dumnezeu (laudă și răsplătește faptele bune și pedepsește faptele rele), pentru că El voiește ca toți oamenii să se mântuiască.

100. ORIGINEA BINELUI ȘI A RĂULUI
Omul, orice lucrare bună și virtuoasă ar avea și ar face, este de la Dumnezeu (care este izvorul binelui), motiv pentru care l-a creat pe om (pentru ca și el să poată fi bun).

Fiecare faptă rea pe care o face omul este propria sa descoperire și provine din răul pe care l-a cultivat în sine și din dorințele (rele) (cu care) a pierdut simțul binelui.

101. SUFLETUL NEAUZIT DEVINE ROB AL TRUPULUI

Sufletul, a cărui rațiune (gândire dreaptă) a fost învinsă și dusă (de plăceri), în timp ce este nemuritor și (ar trebui să fie) stăpâna trupului, devine rob al trupului său cu plăceri, fără să înțeleagă că desfătarea și grija multă a trupului, dăunează (muritor) sufletului. Nesimțitor atunci (la bine) și ca un prost (acum) se îngrijește (doar) de hrana trupului.

102. CUNOAȘTEREA LUI DUMNEZEU

Dumnezeu este bun. Omul este rău. Nimic rău în cer, nimic bun pe pământ. Dar omul rațional alege ce e mai bun și (astfel) Îl cunoaște pe Dumnezeul tuturor și Îl mulțumește și Îl laudă, iar înainte de a muri disprețuiește trupul și îl împiedică să realizeze simțurile rele, pentru că le cunoaște puterea distructivă, adică cum se va pierde veșnic.

103. NĂMÂNTUL ESTE NEBUNIE

Omul rău iubește lăcomia și disprețuiește dreptatea, fără să ia măcar în considerare incertitudinea, schimbăciunea și scurta durată a vieții sale, nici să-și amintească de natura incorigibilă și inevitabilă a morții. Și dacă devine un bătrân rușinos și nechibzuit, este ca lemnul putred, complet inutil de orice.

104. SPEȚEȚUL BUNURILOR TEMPORARE

Numai atunci când experimentăm tristețe simțim plăcere și bucurie. Așa cum, dacă cineva nu are sete, nu simte plăcere când bea, nici nu mănâncă cu plăcere decât dacă îi este foame, nici nu doarme plăcut decât dacă este foarte somnoros, nici nu simte bucurie decât dacă este mai întâi trist. Tot așa, nici nu ne vom bucura de bunurile veșnice dacă nu le disprețuim pe cele trecătoare.

105. CUVÂNTUL ESTE SLUJITORUL MINȚII

. Cuvântul este slujitorul minții. Pentru că ceea ce vrea mintea, aceea explică cuvântul.

106. MINTEA ATOT-VĂZUTĂ

Mintea vede totul, chiar și lucrurile cerești. Nimic nu o întunecă în afară de păcat. Într-o minte pură nimic nu este de neînțeles, așa cum în vorbire nimic nu este de negrăit.

107. NEMURIREA MINȚII

După trup, omul este muritor, dar în ceea ce privește mintea și vorbirea este nemuritor. Când taci, înțelegi și după ce ai înțeles vorbești (adică, când te-ai gândit la ceva cu mintea, atunci poți exterioriza cu vorbirea). Căci prin tăcere mintea dă naștere vorbirii. Când o vorbire plăcută este oferită lui Dumnezeu, aceasta constituie mântuirea omului.

108. CURRURI NERAȚIONALE

Cine vorbește fără rațiune nu are minte. Căci, deși nu înțelege nimic, totuși vorbește. Dar ia aminte (nu ce altceva vei spune) ce este potrivit să faci pentru mântuirea sufletului tău.

109. CURRURILE PSIHO-BENEFUCOASE, UN DAR AL LUI DUMNEZEU

Vorbirea care are sens (spiritual) și este benefică sufletului este un dar al lui Dumnezeu, așa cum vorbirea plină de pălăvrăgeală și care caută măsurile cerului și pământului și spațiului și dimensiunile soarelui și stelelor este invenția unui om care trudește în zadar. Căci el caută în zadar și cu mândrie lucrurile care nu sunt de niciun folos, ca și cum ar vrea să care apa cu o sită.

Aceste lucruri nu sunt cu putință pentru oameni.

110. DUMNEZEU ESTE NELIMITAT ȘI VEȘNIC PREZENT

Nimeni (altul) nu vede raiul și nici nu poate înțelege lucrurile cerești, decât omul care se preocupă de o viață virtuoasă și îl înțelege și îl slăvește pe cel care le-a creat pentru mântuirea și viața omului.

Căci un astfel de om iubitor de Dumnezeu știe cu siguranță că, fără Dumnezeu, nimic nu există. Dar peste tot și în toate (poeziile) se află acest Dumnezeu nelimitat.

111. STAREA UNUI SUFLET CUVÂNT

Precum omul iese din pântecele maicii sale, așa și sufletul iese gol din trup. Unul este curat și luminos, altul este pătat și întinat (pătat) de păcate, iar altul este negru de multe fărădelegi.

Așadar, sufletul rațional și iubitor de Dumnezeu, pe măsură ce își amintește și ia în considerare relele de după moarte, se comportă (aici) cu pioșenie, pentru a nu fi condamnat de ele și aruncat (în iad). Căci necredincioșii sunt atât nelegiuitori, cât și păcătuitori, disprețuind viața de apoi, cei nebuni cu mintea.

112. UITAREA MORTII

Așa cum atunci când ieși din pântecele mamei tale nu-ți amintești nimic din ce a fost în pântece, tot așa când ieși din trup nu-ți amintești nimic din ce este în trup.

113. NEPURABILITATEA SUFLETELOR PURE

Așa cum după ce ați ieșit din pântecele (mamei voastre) ați devenit mai mari și mai frumoși cu trupul, tot așa când veți ieși din trup puri și nepătați, veți fi superiori și nestricăcioși și veți trăi în ceruri.

114. IEȘIREA SUFLETULUI

Așa cum atunci când trupul este desăvârșit în pântece, este necesar să se nască, tot așa și sufletul, când îndeplinește condițiile stabilite de Dumnezeu, este necesar să părăsească trupul.

115. ABUZUL TRUPULUI - CONDAMNAREA SUFLETULUI

Precum vei folosi sufletul când vei fi în trup, tot așa te va folosi și el când va părăsi trupul. Cine folosește trupul bine și plăcut aici, acela s-a folosit prost de sine pentru viața de apoi. Căci astfel și-a condamnat sufletul ca pe un nebun.

116. SUFLETUL IMPERFECT
Așa cum trupul, când iese din pântece imperfect, nu poate fi ridicat, tot așa și sufletul, când iese fără să fi reușit să-L cunoască pe Dumnezeu printr-o conduită bună, nu poate fi mântuit sau unit cu Dumnezeu.

117. CUMPĂTAREA MÂNTUIEȘTE SUFLETUL
Trupul, unit cu sufletul, iese din întunericul pântecelui la lumină. Iar sufletul, unit cu trupul, este legat cu el în întunericul trupului. Din această cauză trebuie să urîm și să pedepsim trupul, ca pe un dușman și potrivnic al sufletului. Căci belșugul de mâncare și lăcomia stârnesc (stârnesc) patimile răului în oameni. Numai cumpătarea pântecelui smerește patimile și mântuiește sufletul.

118. VEDEREA MINȚII A SUFLETULUI
Vederea trupului sunt ochii și vederea sufletului este mintea. Și precum trupul, dacă nu are ochi, este orb și nu vede nici măcar soarele care luminează întregul pământ și mare, nici nu se poate bucura de lumină, tot așa și sufletul, dacă nu are o minte bună și o stare virtuoasă, este orb și nu-L înțelege pe Dumnezeu, poetul și binefăcătorul tuturor, nici nu-L slăvește, nici nu se poate bucura de nestricăciunea și bunurile Sale veșnice.

119. CAUZA IGNORANȚEI DE DUMNEZEU
Ignoranța de Dumnezeu este nesimțirea și nebunia sufletului, deoarece răul se naște din ignoranță, pe când binele vine la oameni din cunoașterea lui Dumnezeu și mântuiește sufletul.

Dacă, așadar, cauți de bunăvoie să nu-ți faci voințele și îți păstrezi mintea limpede și-L cunoști pe Dumnezeu, atunci îți ai mintea concentrată pe virtuți. Dacă cauți să-ți faci voințele rele din plăcere, te îmbeți astfel în necunoașterea lui Dumnezeu și pieri, asemenea fiarelor, fără să-ți amintești de relele care te vor abate după moarte.

120. PROVIDENȚĂ ȘI LEGE
Providența este ceea ce se întâmplă din necesitate divină, cum ar fi soarele care răsare și apune în fiecare zi și pământul care rodește. Tot așa,

ceea ce se întâmplă din necesitate se numește lege. Dar totul s-a întâmplat pentru om.

121. DE CE ÎNCĂLZEȘTE DUMNEZEU RĂUL

Întrucât Dumnezeu este bun, orice face, El face pentru om. Și orice face omul, El face pentru sine, atât binele, cât și răul. Dar ca să nu admiri fericirea oamenilor răi, să știi că, așa cum cetățile își hrănesc călăii și nu le laudă voința rea, ci îi folosesc pentru a-i pedepsi pe cei care merită pedeapsa, tot așa Dumnezeu îngăduie și celor răi să-i asuprească pe cei vii, pentru ca prin ei cei răi să fie pedepsiți. Dar după aceea îi dă și pe ei judecății, pentru că nu din slujire față de Dumnezeu, ci din robie față de voința lor rea, au făcut atât de mult rău oamenilor.

122. IGNORANȚA IDOLATRIEI

Dacă cei care se închină la idoli ar ști și ar vedea cu inima ceea ce se închină, nenorociții nu s-ar abate niciodată prea mult de la evlavie. Dar observând frumusețea, ordinea și providența din tot ceea ce a fost și este făcut de Dumnezeu, l-ar cunoaște pe Cel ce i-a creat pentru om.

123. DUMNEZEU DĂ VIAȚĂ DIN ABUNDENȚĂ

Omul, oricât de rău și nedrept ar fi, poate ucide. Dar Dumnezeu nu încetează niciodată să dăruiască viață chiar și celor nevrednici (chiar). Căci, pentru că nu este niciodată mișcat de invidie și este bun din fire, a voit ca lumea să fie făcută și a fost făcută și este făcută pentru om și mântuirea lui.

124. REPUBLICA SUB DUMNEZEU

Un om este cel care a înțeles ce este trupul, adică că este pieritor și de viață scurtă. Un astfel de om înțelege și sufletul, că este divin și nemuritor și suflarea lui Dumnezeu, care a fost legat de trup, pentru a se maturiza prin încercări și a fi îndumnezeit. Cine înțelege sufletul, se comportă corect și așa cum Îi place lui Dumnezeu, fără a asculta de trup și chiar, văzându-L pe Dumnezeu cu mintea sa, observă mental toate acele bunuri veșnice care sunt dăruite sufletului de către Dumnezeu.

125. PUTERILE OMULUI

Deoarece Dumnezeu este întotdeauna bun și fără invidie, El i-a dat omului puterea binelui și a răului, dându-i cunoaștere, pentru ca, observând lumea și lucrurile care se întâmplă în ea, să ajungă să-L cunoască pe Cel care a creat totul pentru om.

Persoana necredincioasă are voie să vrea și să nu înțeleagă. Pentru că are voie să fie necredincioasă, să greșească și să simtă opusul adevărului.

Omul are atât de multă putere atât asupra binelui, cât și asupra răului.

126. MINTEA AJUTĂ SUFLETUL

Este porunca lui Dumnezeu, odată cu creșterea trupului, ca și sufletul să fie umplut cu minte, pentru ca omul să poată alege dintre bine și rău ceea ce-i place.
Un suflet care nu alege binele nu are minte. Prin urmare, toate trupurile au un suflet, dar nu se spune că fiecare suflet are o minte. Căci mintea iubitoare de Dumnezeu este creată în cei înțelepți și sfinți (cei curați) și drepți și curați și buni și milostivi și în cei pioși.

Prezența minții este un ajutor pentru om în drumul său spre Dumnezeu.

127. OMUL ESTE UN CO-COMUNICATOR CU DUMNEZEU

Există un singur lucru care nu este permis omului, și anume să fie nemuritor. Îi este permis să se unească cu Dumnezeu, dacă înțelege că poate face acest lucru. Căci atunci când omul voiește și înțelege și crede și iubește, atunci, printr-o conduită bună, el devine o co-comuniune cu Dumnezeu (adică, el are comuniune cu Dumnezeu).

128. ÎNȚELEGEREA INVIZIBILULUI

Ochiul omenesc vede doar ceea ce este vizibil. Dar mintea înțelege și invizibilul. Căci mintea iubitoare de Dumnezeu este lumina sufletului. Cel care are o minte iubitoare de Dumnezeu are o inimă luminată și Îl vede pe Dumnezeu (mental) prin propria minte.

129. CONDAMNAREA CARNII
Niciun om bun nu este rușinos, dar cel care nu este bun este totuși rău și iubitor de trup (philotomaristes).

Însă prima virtute a omului este disprețul trupului. Căci despărțirea de cele temporale, de cele pieritoare și de cele materiale, care se face de bunăvoie (prin voința noastră) și nu prin privațiune (sărăcie), ne face moștenitori ai bunurilor veșnice și nepieritoare.

130. CUNOAȘTEREA DE SINE ȘI BUNĂTATEA
Cine are rațiune (cel prevăzător și prudent) știe ce este el însuși, adică că este un om pieritor. Și cel care se cunoaște pe sine știe toate lucrurile, că sunt lucrările lui Dumnezeu și au fost făcute pentru mântuirea omului. Căci stă în puterea omului să înțeleagă toate lucrurile și să creadă corect. Acest om știe cu siguranță că cei care disprețuiesc lucrurile vieții, deși au puțină osteneală (asta îi costă cu siguranță ceva), totuși dobândesc bucurie și odihnă veșnică de la Dumnezeu după moarte.

131. SUFLET FĂRĂ MENTALITATE
Așa cum trupul fără suflet este mort, tot așa sufletul fără minte este lent și nu-L poate moșteni pe Dumnezeu.

132. DUMNEZEU ESTE PRIETENUL OMULUI
Numai omului ascultă Dumnezeu. Numai omului I se arată Dumnezeu. Dumnezeu este prietenul omului (prietenul omului), chiar dacă este și (în același timp) Dumnezeu. Numai omul este un închinător vrednic al lui Dumnezeu. Pentru om, Dumnezeu ia o altă formă (și devine om).

133. TOTUL PENTRU OM ȘI TOTUȘI...
Dumnezeu a făcut pentru om întregul cer, care este împodobit cu stele. Pentru om pământul. Oamenii (însă) îl cultivă pentru ei înșiși. Cei care nu simt o astfel de providență a lui Dumnezeu sunt nebuni în suflet.

134. BINELE ESTE INCOMPARABILUL
Binele este invizibil, ca (lucrurile cerești). Răul este evident, ca și lucrurile pământești. Binele este ceea ce nu are comparație

(incomparabilul). Omul care are minte alege ce e mai bun. Pentru că numai în om este inteligibil Dumnezeu (incomparabilul) și poeziile Sale.

135. MINTEA, ÎNDUMNEZEIREA SUFLETULUI
Mintea (mentalul - elementul spiritual al omului) se vede în suflet, iar natura (materialul - elementul perisabil) în trup. Mintea constituie îndumnezeirea sufletului, în timp ce în natura trupului există difuzie (dizolvare, descompunere și distrugere). În timp ce în fiecare trup există natură, nu în fiecare suflet există minte (adică înțelepciune), motiv pentru care nu fiecare suflet este mântuit.

136. SUFLETUL NĂSCUT — MINTEA NEDĂSCUTĂ
Sufletul este în lume, ca fiind născut, dar mintea este deasupra lumii, ca fiind nenăscută. Însă sufletul care înțelege lumea și vrea să fie mântuit, are fiecare oră ca lege inviolabilă și gândește în sine (două lucruri):

care acum este lupta și examinarea și nu-și permite să fie judecător,

Și că un suflet este pierdut sau chiar salvat printr-o mică și rușinoasă plăcere.

137. TOTUL PENTRU MÂNTUIRE
Pe pământ, nașterea și moartea au fost create de Dumnezeu. Pe când în cer, providență și necesitate. Și totul a fost făcut pentru om și mântuirea lui.

Dumnezeu, neavând nevoie de niciun bine, a creat cerul, pământul și elementele (naturii) pentru oameni, deoarece El dorește să le dea orice bucurie prin ele.

138. MURITORI ȘI NEMURITORI
Muritorii sunt supuși nemuritorilor, iar nemuritorii slujesc muritorilor, adică slujesc elementelor naturii, omului, din caritatea și bunătatea

înnăscută a lui Dumnezeu, care i-a creat. (Nemuritor înseamnă aici tot ceea ce durează ani foarte lungi).

139. CUVÂNTUL CARE NU FACE RĂU

Cine a devenit sărac și nu poate face rău nu este numărat printre cei cuvioși (prin acest act). Dar cel care poate face rău și nu-și folosește puterea pentru rău, ci are milă de cei mai umili (dintre ei), din respect pentru Dumnezeu, primește răsplătiri bune chiar și după moarte.

140. CĂILE MÂNTUIRII

Din dragostea lui Dumnezeu care ne-a creat, există foarte multe căi spre mântuire, care îngăduie sufletelor și le înalță la cer. Căci sufletele oamenilor se bucură și își asigură, pentru virtute răsplătirile (cuvenite) și pentru păcate pedepsele.

141. SFÂNTA TREIME

Fiul este în Tatăl și Duhul în Fiul și Tatăl în amândoi. Prin credință omul cunoaște tot ce este nevăzut și ce este perceput. Iar credința este consimțământul voluntar al sufletului.

142. PLĂCERI ALE CORPULUI CAUZA DISTRUGERII

Așa cum cei care sunt forțați, în diverse împrejurări sau nevoi, să înoate în râuri mari, dacă nu le pierd, sunt mântuiți pentru că, chiar dacă curenții sunt repezi, chiar dacă sunt aproape absorbiți, dacă sunt prinși în ceva ce a crescut pe maluri, sunt mântuiți. Dar cei care se găsesc beți, chiar dacă au învățat să înoate perfect de o mie de ori, pentru că sunt copleșiți de vin, curentul îi poartă sub apă și sunt șterși dintre cei vii.

Tot așa, sufletul, atunci când este încâlcit în firele și distragerile curenților vieții, dacă nu-și vine în fire, după ce este amețit de răul materiei și nu înțelege că, deși este divin și nemuritor, este totuși legat, pentru a fi încercat, de materia efemeră, îndelung suferitoare și muritoare a trupului, va fi târât de plăcerile trupești spre pieire, disprețuindu-se pe sine și amețit de ignoranță (a lui Dumnezeu) întrucât nu-și va percepe

situația, nici nu se va ajuta pe sine, va pieri și se va afla în afara celor mântuiți. Căci adesea trupul ne târăște ca un râu spre plăceri nepotrivite.

143. DOMINAREA ASUPRA PATIMILOR

Sufletul rațional, rămânând nemișcat în bunătatea sa dispoziție (dispoziție), stăpânește emoțiile și dorințele precum un cal și, învingându-și patimile inexplicabile, le îmbrățișează și, după ce le-a învins, este încoronat și este considerat vrednic să aibă o locuință în ceruri.

Acesta este un premiu al victoriei și al efortului, pe care îl primește de la Dumnezeul care a zidit-o.

144. SUFLETUL CREDINCIOS NU SE ÎNFRICOȘEAZĂ.

Sufletul cu adevărat rațional, văzând fericirea celor răi și prosperitatea celor nevrednici, nu se sperie, ca și cum și-ar imagina plăcerile lor în această viață, precum oamenii necugetați.

Căci cunoaște foarte bine nestatornicia norocului, nesiguranța vieții, trecătoarea vieții și incorigibilitatea dreptății lui Dumnezeu, iar acest suflet crede că nici măcar pentru hrana sa necesară, Dumnezeu nu neglijează.

145. VIAȚA PLĂCERILOR MOARTEA SUFLETULUI

Viața trupului și bucuria acestei vieți, în mijlocul multor bogății și puteri, devin moartea sufletului. În timp ce munca și răbdarea și privațiunile cu mulțumire și moartea (necroza) trupului, sunt viață și hrană veșnică (bucurie) a sufletului.

146. ALEGEREA VEȘNICII

Sufletul rațional, disprețuind creația materială și viața de scurtă durată, alege și preferă bucuria cerească și viața veșnică, pe care le primește de la Dumnezeu printr-o conduită (comportament) bună.

147. DEFECTAREA SUFLETULUI PRIN RELE TOȚII

Cei care poartă haine îmbibate cu noroi, murdăresc hainele celor care le ating. În același fel, cei cu voință rea, care urmează o cale strâmbă în viață, atunci când se asociază cu cei mai simpli și le vorbesc cuvinte necuviincioase, își spurcă sufletele ca o mlaștină prin auzire.

148. PRINCIPIUL PĂCATULUI ȘI PRINCIPIUL MÂNTUIRII

Principiul păcatului este dorința, prin care sufletul rațional se pierde. Dar principiul mântuirii și al împărăției cerurilor este iubirea, care devine în suflet.

149. CA UN SUFLET NEGATIV RUGINIT

Precum cuprul neglijat, de care nimeni nu are grijă, putrezește și este nefolosit de rugină, devenind inutil și dezgustător, tot așa și sufletul leneș, care nu se preocupă de o purtare bună și de întoarcerea la Dumnezeu, se uzează, ca cuprul de rugină, și devine josnic și inutil pentru mântuire, pentru că se desparte, cu faptele cele rele ale întunericului, de adăpostul și ocrotirea lui Dumnezeu și astfel se acumulează asupra lui răul, care se adună ca rugina pe materia trupului, de nepăsarea sa (spirituală).

150. DUMNEZEU ESTE BUN, PASIV ȘI NESCHIMBĂTOR

Dumnezeu este bun, impasibil și neschimbător. Dacă cineva consideră că este rezonabil și adevărat că Dumnezeu nu se schimbă, ci se întreabă:

Cum se bucură el cu cei buni și îi detestă pe cei răi, se mânie pe cei care păcătuiesc și devine pustnic atunci când este venerat?

Este potrivit să spunem că Dumnezeu nici nu se bucură, nici nu se mânie, căci a te bucura și a fi trist este o pasiune, și nici nu este lingușit cu daruri, căci ar fi copleșit de plăcere. Nu este corect și drept ca divinul să fie influențat, favorabil sau nefavorabil, de lucrurile omenești. Dar Dumnezeu este bun. El doar folosește și niciodată nu dăunează. El rămâne mereu același.

Noi însă, rămânând buni, pentru că ne asemănăm astfel cu El, suntem uniți cu Dumnezeu, iar dacă devenim răi, suntem despărțiți de Dumnezeu,

pentru că încetăm să ne asemănăm cu El. Dacă trăim virtutea, ne agățăm (și ne dedicăm) lui Dumnezeu. Dacă devenim răi, Îl facem dușmanul nostru (omenește), întrucât El nu se va mânia pe nedrept, întrucât păcatele noastre nu numai că nu-I permit lui Dumnezeu să strălucească în noi, dar ne și leagă de demoni, care ne vor condamna.

Dar când, prin rugăciuni și fapte bune, găsim iertare pentru păcate, nu-I slujim lui Dumnezeu și nici nu-L schimbăm, ci cu fapte și cu atitudinea noastră față de Dumnezeu ne vindecăm propriul rău. Și încă o dată ne bucurăm de bunătatea lui Dumnezeu.

Așadar, este același lucru cu a spune că Dumnezeu îi detestă pe cei răi și soarele se ascunde de cei lipsiți de vedere.

151. CE ESTE EVVIVAȚIA?

Sufletul pios Îl cunoaște pe Dumnezeul tuturor. Căci evlavia nu este altceva decât împlinirea voii lui Dumnezeu, care este cunoașterea lui Dumnezeu și constă în faptul că omul este bogat (fără invidie), înțelept, blând, dăruitor după puterile sale, sociabil, necontroversat și orice este plăcut voii lui Dumnezeu.

152. FRICA DE DUMNEZEU - UN MEDICAMENT PENTRU PATIMI

Cunoașterea (voinței) lui Dumnezeu și frica de Dumnezeu sunt mijloace terapeutice pentru pasiunile materiale. Căci dacă necunoașterea lui Dumnezeu stăpânește sufletul, patimile vor rămâne incurabile și vor putrezi complet sufletul. Sufletul putrezește, ca dintr-un ulcer cronic, din cauza răului, pentru care Dumnezeu nu este responsabil, întrucât El a trimis știința și cunoașterea oamenilor.

153. ȘTIINȚĂ ȘI CUNOAȘTERE

Dumnezeu a umplut omul cu știință și cunoaștere, având grijă să lămurească patimile și răul arbitrar și dorind, din bunătatea Sa, să transfere muritorul la nemurire (să-l facă pe om nemuritor).

154. O MINTE PURĂ ÎL VEDE PE DUMNEZEU

Numai mintea care se află într-un suflet curat și iubitor de Dumnezeu îl vede cu adevărat pe Dumnezeul nenăscut, nevăzut și inefabil, care este singurul curat pentru cei curați cu inima.

155. COROANA ȘI AJUTORUL SUFLETULUI

Coroana nestricăciunii, virtutea și mântuirea omului, este să îndure calamitățile cu bucurie și de bunăvoie.

Cel mai mare ajutor pentru suflet este dominația timusului, limbii, stomacului și plăcerilor.

156. PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU

Forța de coeziune a lumii este providența lui Dumnezeu. Și nicăieri nu există un loc părăsit de Providența divină.

Providența este cuvântul autosuficient (absolut perfect) al lui Dumnezeu, care dă tipul (forma) materiei din care provine lumea și este creatorul și artizanul tuturor lucrurilor făcute. Căci nu este posibil ca materia să fie împodobită fără puterea de discernere a cuvântului, care este chipul, mintea, înțelepciunea și providența lui Dumnezeu.

157. CUM ALUNGE SUFLETUL ÎN PĂCAT

Dorința, care vine din amintire (amintiri), este rădăcina pasiunilor întunecate.

Pe măsură ce sufletul se afundă în amintirea dorinței, se ignoră pe sine, că este suflarea lui Dumnezeu și astfel se prăbușește spre păcat, fără ca cel nechibzuit să ia în considerare relele de după moarte.

158. BOLI MINTALE INCURABILE

O boală mai mare și incurabilă și o pierdere a sufletului este ateismul și ambiția. Căci (ceea ce sunt ele) dorința de a face rău este o privare de bine. Și este bine să faci din belșug toate lucrurile bune, care Îi plac Dumnezeului tuturor.

159. DUMNEZEU VORBEȘTE NUMAI CU OMUL
Numai omul este receptiv la Dumnezeu (Îl poate înțelege pe Dumnezeu). Căci numai cu acest animal vorbește Dumnezeu, noaptea cu visele și ziua cu mintea. Și cu toate lucrurile El prezice și prevestește bunurile viitoare poporului Său vrednic.

160. CUNOAȘTEREA ȘI TEORIA LUI DUMNEZEU
Nimic nu este dificil pentru cel care crede și vrea să-L înțeleagă pe Dumnezeu. Dacă vrei măcar să-L vezi, vezi armonia și providența a tot ceea ce s-a făcut și se face prin cuvântul Său. Și așa a fost întotdeauna pentru om.

161. SFÂNTUL CARE ESTE CURAT DE RĂU
Un sfânt este numit cel care este curat de rău și păcate. De aceea, cea mai mare realizare a sufletului, care Îi place lui Dumnezeu, este că nu există rău în om.

162. NUMELE LUI DUMNEZEU
Numele definește un lucru printre multe altele. Prin urmare, este o prostie să credem că Dumnezeu, deși este unul și singurul, are un alt nume. Căci numele Dumnezeu înseamnă tocmai asta: Cel anarhic care a creat totul pentru om.

163. CONȘTIINȚĂ ȘI DUMNEZEU
Dacă conștiința ta te acuză de fapte rele și le recunoști, atunci îndepărtează-le din sufletul tău, așteptând fapte bune. Căci Dumnezeu este drept și milostiv.

164. CINE ESTE CEL CARE NU ESTE DESPARTIT DE DUMNEZEU?
Omul care caută în orice fel să fie inseparabil de Dumnezeu Îl cunoaște pe Dumnezeu și este cunoscut de Dumnezeu. Omul care rămâne bun în ciuda tuturor obstacolelor și domină toate plăcerile devine inseparabil de

Dumnezeu, nu pentru că i-au fost acordate puține, ci prin propria sa voință și stăpânire de sine.

165. LUCRĂRILE SUFLETULUI INTELECTUAL

Fă bine celui ce-ți nedreptățește și îl vei avea pe Dumnezeu ca prieten. Nu-ți blestema dușmanul la nimeni. Practică dragostea, sobrietatea, răbdarea, stăpânirea de sine și altele asemenea. Căci aceasta (practica) este cunoașterea lui Dumnezeu și urmarea lui Dumnezeu, prin smerenie și virtuți asemenea.

Acestea nu sunt lucrări ale întâmplării, ci ale unui suflet mintal (adică natura sa spirituală).

166. DISTINCȚII ÎNTRE ÎNGERI - OAMENI - ANIMALE ȘI PLANTE

Ca răspuns la cei care îndrăznesc să spună cu impietate că plantele și varza au suflet, am scris acest capitol de dragul oamenilor obișnuiți, pentru ca aceștia să aibă niște vești (relevante).

- Plantele au viață fizică, dar nu au suflet.
- Omul este numit animal rațional, deoarece are minte (intelect - gândire), (care minte) înțelege și învață artele și științele.
- Însă, celelalte animale ale pământului și ale aerului au glas, deoarece au spirit (respirație) și suflet (viață estetică).
- Și toate cele care cresc și se micșorează (îmbătrânesc) sunt animale (ființe vii), deoarece trăiesc și se sporesc, dar nu toate au suflet.
- La animale (ființe vii în general), am distins patru (specii) diferite deoarece: - Toate celelalte nu pot exista fără viață (dispar după moarte). Totuși, fiecare suflet, deși uman, este imobil dintr-un loc în altul.

167. FANTAZIILE PLĂCERILOR

Când îți vin fantezii despre o anumită plăcere, fii atent, să nu te lași imediat dus de ele. Și după ce ți-ai stăpânit puțin imaginația, amintește-ți de moarte și gândește-te că este o plăcere superioară și fii conștient că ai depășit această iluzie a plăcerii.

168. PATIMILA ȘI RĂUL

Așa cum patima coexistă în fiecare naștere, deoarece tot ce se naște în viață se descompune, tot așa și în patimă există răul.

Așadar, să nu spuneți că Dumnezeu nu poate opri răul. Căci cei care spun aceste lucruri le spun din nesimțire și din nebunie.

Nu era nevoie ca Dumnezeu să taie materia, deoarece acestea sunt pasiuni ale materiei (materiale).

Dar Dumnezeu a îndepărtat răul din oameni spre binele lor și le-a dat rațiune și știință și cunoaștere și deosebire a binelui, pentru ca, cunoscând răul și că suntem vătămați de el, să-l putem evita. Dar omul nebun urmează răul și se mândrește cu el și luptă, ca și cum ar fi prins în mreje, posedat în interior de el, fără a se putea ridica vreodată intelectual pentru a-L vedea și a-L cunoaște pe Dumnezeu, care a făcut totul pentru mântuirea și apoteoza omului.

169. UNDE BINELE ȘI RĂUL SE POTRIVESC

Muritorii (oamenii răi) se invidiază pe ei înșiși, de aceea prevăd această moarte. (Pentru că) tot ce este nemuritor este bun și, prin urmare, sufletul pur îl primește. În timp ce tot ce este muritor este rău și, prin urmare, se potrivește cu sufletul nechibzuit și nenorocit.

170. ÎN SOMN, SLAVEȘTE-I LUI DUMNEZEU

Când te duci la culcare mulțumit, după ce te gândești la binefacerile și la providența atât de mare a lui Dumnezeu, ești cuprins de gânduri bune și te bucuri și mai mult.

Atunci somnul trupului devine pentru tine o trezire a sufletului și închiderea ochilor devine o adevărată acțiune a lui Dumnezeu și tăcerea ta, însărcinată cu binele din tine, emană în mod conștient, din adâncul sufletului și cu toată puterea sa, slavă Dumnezeului tuturor.

Căci atunci când răul este absent din om, atunci, mai mult decât orice jertfă de lux, numai mulțumirea Îl place lui Dumnezeu. A Lui fie slava în vecii vecilor.

AMHN